

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja:

Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemati velja:

Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za jeden mesec 1 gld.

V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.

Posamne številke po 7 kr.

Naročnino in oznanila (inserate) vsprejema upravnilstvo in ekspedicijski del v „Katol. Tiskarni“, Vodnikove ulice št. 2.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma ne vsprejemajo.

Vredništvo je v Semenjskih ulicah št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izven nedelje in praznike, ob pol 6 uri popoldne.

Štev. 262.

V Ljubljani, v četrtek 15. novembra 1894.

Letnik XXII.

Koprsko učiteljske — v Pazen.

(Izv. dopis iz Pazna.)

Poslednje dni se je v slovenskih časopisih razpravljalo predlog, da bi se nekateri sodni okraji v Istri tako razdelili, kakor bi ugajalo Slovanom in Italijanom. Pisalo se je tudi o premeščanju učiteljskega iz Kopra, kjer se slovanski profesorji in učitelji neprenehoma napadajo od koprške fakultete. Da bi se ti napadi preprečili, bilo bi v resnici najumestnejše, ako se učiteljske premesti. Tržaška „Edinost“ je prinesla prva takšen predlog z nasvetom, naj se učiteljske v Trst ali v Gorico premesti. „Slovenec“ pa — je predlagal Pazen kot najprikladnejše mesto za premeščeno učiteljske. To mnenje je našlo odziv tudi v „Naši Slogi“ in v „Slovanskem Svetu“.

V resnici moramo priznati, da bi se s tem Pazen materialno in moralno odškodoval za zgubljen gimnazij, ki se je od tukaj v Pulj preselil. „Slovenec“ bi si z vresničenjem tega predloga pridobil veliko zaslugo za naš Pazen.

Koper je sam ob sebi, skoraj bi rekli, čisto italijansko mesto in pravo gnezdo Italijanašev, od koder se isti zaletavajo na vse strani Istre posebno pa v okolico, ki je izključno slovenska. Kot zagovorniki svojih idej ščuvajo in podkupujejo kmete jednega proti drugemu. Tako delajo v okolici. V mestu samem pa ne morejo videti Slovanov, ampak jih pri vsaki le mogoči priložnosti napadajo. Koliko so vže pretrpeli koprski Slovenci od strani teh surovežev! Dan za dnem se napada in sramoti ne samo to, kar je slovenskega, marveč tudi, kar je avstrijskega. Učiteljske koprsko, na katerem se podučuje v štirih jezikih — je Italijanom trn v peti. Profesorji slovanske narodnosti se ne smejo ob gotovih dobah niti na ulici pokazati. — O tem smo se zopet prepričali v najnovejšem času, ko so bile demonstracije

povodom dvojezičnih napisov. Kaj se je dogodilo v Kopru v teh dneh, znano je še predobro, koliko pa so pretrpeli slovenski profesorji, duhovni in dijaki, vedó najboljše le oni sami. Žrtva teh napadov je gosp. profesor Julij pl. Kleinmayer, ki si je vsled njih nakopal bolezen, katero težko preboli. Ta žalosten sad italijanske kulture moral bi vendar odpreti oči predpostavljeni oblasti in ob enem tudi učiteljskim profesorjem. Prva bi morala resno premišljavati, da se učiteljske iz Kopra premesti, drugi pa bi morali sami pričeti delo s tem, da solidarno prosijo za premeščanje.

Ako bi se to zgodilo, in ako bi se tudi za Slovence posebno okrožno sodišče v Pomjanu ustanovilo — tedaj bi Slovenci ne imeli čisto nič več opraviti z iredentovskim Koprom.

V Kopru je Italijanov do 12.000, v Paznu pa le 1700. To razmerje je za profesorje slovanske narodnosti že velikega pomena v kljub temu, da imajo Italijanaši v upravnem svetu pazenskem večino in je mej njimi tudi več zagriženost, ki ne morejo videti Slovana. Glavna pazenska občina pa — ki ima v svojem delokrogu tudi redarstvo — je sedaj in upamo, da ostane za vedno v naši posesti.

Kakor je „Slovenec“ že sam opomnil, bilo bi premeščanje učiteljskega v Pazen za nas velika pridobitev, kajti tukaj nam primanjkuje domačih obraženih ljudi, ki bi ljudstvo varovali pogina, v katerega se sedaj pogreza vsled pritiska Italijanašev.

Povdarjati mi je tudi, da naši učiteljski profesorji v Kopru vzdržujejo posojilnico in hranilnico, ki dobro uspeva. Z njihovim odhodom v Pazin morala bi se ista razdružiti — ali pa bi se tudi posojilnica premestila, ki bi nam gotovo dobro došla. V slednjem slučaju bi se za koperske Slovence morala izven mesta osnovati nova posojilnica in hranilnica,

katero koperski okraj iz narodno-gospodarskih ozirov neobhodno potrebuje.

Da se tedaj za naše mesto ta velik dobiček doseže, delajmo tudi mi sami.

Gospodje profesorji v Kopru naj odločno stopijo na noge in z ozirom na svojo osebno varnost zahtevajo premeščanje. Mi pa jih podpirajmo z dobro osnovano agitacijo za blagor Pazna in cele Istre. Če se namreč preseli učiteljske v Trst ali v Gorico, smo istrski Slovani kaznovani. Zgubili bi ne le važen učni zavod, temveč tudi denarni zavod, tedaj dve važni postojanki za naš narodno-gospodarski napredek. — Na delo tedaj za zapuščeno Istro! Naša gg. državna poslanca in naši istrski listi nas bodo gotovo podpirali.

Državni zbor.

Dunaj, 14. novembra.

Interpelacije.

V začetku današnje seje sta se stavile dve interpelaciji. Poslanec Siegmund je vprašal, kako je z nesrečo v premogovniku v Mostu, če je kdo te nesreče kaj kriv in če jo je bilo mogoče odvrniti z boljšimi varnostnimi naredbami.

Adamek in drugovi so interpelovali vlado, če bi hotela osnovati pokojninski zavod za zasebne uradnike.

Slovenščina na Koroškem.

Veliko hrupa je napravilo, da se je v nekem razpisu zemljemerca za Millstadt na Koroškem zahtevalo tudi znanje slovenščine. Nemški listi so zaradi tega grozno kričali. Steinwender je interpeloval v zbornici. Finančni minister je danes odgovarjajoč na interpelacijo razložil, da je tukaj kriva le slaba štilizacija. Za zemljemerca v Millstadtu ni nikdo mislil zahtevati znanja slovenščine, ker mu ni po-

LISTEK

Moje ječe.

Spisal Silvijo Pellico, prevel —a—.

LXX.

Povedal sem mu, kako silna žalost me je bila obsla, ko sem bil ločen od njega, on pa mi je pravil, da se je moral prav tako bojevati z mislijo na samoumor.

»Porabiva«, dejal je, »kratko življenje, ki je nama z nova dano, v to, da se drug drugega krepcava z vero. Govoriva o Bogu; spodbujajva se, da ga ljubiva; spominjajva se, da je on pravičnost, modrost, dobrota, lepota, da je on vse, po čemur kot najboljem vedno hrepenimo. Povem ti za res, da mi je smrt blizu. Vedno ti bom hvaležen, ako boš pripomogel, da bom v zadnjih teh dneh tako pobožen, kakor bi bil moral biti celo življenje.

Najini pogovori se niso več sukali o ničem drugem nego o filozofiji krščanske in o primeri mej njo in ubogo senzualistiko. Oba sva bila vesela, da sva našla tako soglasje mej krščanstvom in razumom; oba sva primerjaje razne evangelijske družbe spoznala, da je jedino katoliška, ki se v resnici more ustavljati kritiki, da obstoji nauk

katoliške cerkve v najčistejših resnicah in najčistejši morali in ne v ubozih podlih produktih človeške nevednosti.

»In ako se, čemur je malo upanja, povrneva v človeško družbo«, rekel je Oroboni, »ali bova tako bojazljiva, da ne bi spoznavala evangelijske? da bi se podvrgla, ako bi kedo trdil, da je ječa oslabila najin razum in da je le oslabiljenost uma utrdila najino vero?

»Dragi mi Oroboni«, dejal sem mu, »tvoje vprašanje pové mi vže tvoj odgovor in ta je tudi moj. Največja ničvrednost je biti suženj ptujih mislij, kader se ima prepričanje, da so napačne. Ne verjamem, da bi bil ti ali jaz kedaj tako ničvreden«.

Ko sem tako odkrival svoje srce, sem se pregrešil. Prisegel sem bil Julijanu, da ne bom povedal nikdar nikomur najine razmere z odkritjem pravega njegovega imena. Povedal sem jo Oroboniju, rekoč mu: »Nikomur na svetu bi nikdar ne povedal tega, a tu sva v grobu in ako bi ti tudi od tu odšel, vem, da ti lahko zaupam.«

Postena ta duša je molčal.

Nazadnje začel me je karati, zakaj da sem izdal tajnost. Njegova graja bila je opravičena. Nobeno prijateljstvo in naj bo še tako srčno, naj je še tako ukrepila krepost, ne more dati pravice k takemu prelomljenju.

Ko sem se pa vže bil pregrešil, izvajal je Oroboni iz tega nekaj za me dobrega. On je bil Julijana poznal in vedel je nekoliko častnih črtic iz njegovega življenja. Povedal mi jih je rekoč: »Ta človek je tolikokrat krščanski ravnal, da ne more tako protiverski živeti do groba. Upajva, upajva! In ti Silvijo, se trudi, da mu odpustiš iz srca slabo njegovo voljo in moli zanj!«

Njegove besede bile so mi svete. (Dalje sledi.)

Horatius redivivus.

(Šaljive podrobnosti iz potne torbe olimpskega potnika.)

(Dalje.)

Solnce je stalo že precej visoko na deseto uro, a nevolja olimpskega potnika stala je še više — na najnižjo. Pesimizem, mizantropizem in vsi drugi hudobni izmi prevladali so v njegovem srcu. Skoraj bi se bil vrnil v Olimp, »a jest nešto, što ga napried kreće«, to je — radovednost.

Bil je že precej daleč od vasi. Srce se mu je skoraj do dobra pomirilo. Kar obstane. Oko mu plašno zre v daljino. Toga se mu trese. Obup in nemir bere se mu na obledelem licu, in glej! — Kakor bi trenil zavije jo s ceste in zbeži mej grmovje. Zarije se globoko notri pod robidovo ograjo. Tam tiči sključen v dve gubi. niti dihati si ne upa. Tudi ganil bi se ne bil, a zavohale so ga mravi

5. 45. M. M.

trebno. S to službo je pa ob enem razpisalo mesto, ki bi se utegnilo izprazniti kje na Koroškem vsled podeljenja te službe. Za to drugo službo se je zahtevalo znanje slovenščine, ker bi utegnili biti v okraju, v katerem je znanje slovenščine potrebno. Službo millstadtskega zemljemerca se boče pa še jedenkrat razpisala v obliki, da napačno razumevanje ne boče mogoče.

Samostojni predlogi.

Poslanec Fort je predlagal, da se naj izvrše neka pripravljala dela za urejenje Labe in Moldave.

Kramar je stavil nujni predlog, naj se prekliče odprava tkalske šole v Lomnici in ta šola zopet otvori. Nujnost se ni vsprejala in predlog se boče po navadni poti obravnaval.

Predlog poslanca Tauscheja o povzdigi živinoreje se je izročil kmetijskemu odseku.

Civilnopravdni red.

Kronawetter je proti skrajšanemu postopanju pri razpravi o tej stvari. Trdi, da ni res, da se ta stvar tako mudi. Prebivalstvo pač zahteva občno volilno pravico, ne pa tega pravnega reda. Z okrajšanim postopanjem se le poslancem usta zamaše in vse delovanje prenese v odsek. Paragrafi vladne predloge niso v taki zvezi, da bi se moglo v vseh ob enem razpravljati.

Sedanje pravosodje je predrago, po novem civilnopravdnem redu boče še dražje. Govornik je proti šesttedenskim počitnicam. Odločno je govornik proti temu, da se stranke silijo, da bi morale jemati odvetnike. Govornik se je izpodtikal nad prisego, posebno za brezverce dotične predloge ne ugajajo. Tukaj je Kronawetter pač pravo zadel. Ker pa niti on ne more trditi, da bi se brez prisega moglo izhajati, je pač jasno, da so škodljivi zakoni, ki dovoljujejo brezverstvo in sploh izpodkopavajo vero. Seveda Kronawetter neče priznati, kje je napaka.

Pravosodni minister Schönborn je v dolgem govoru dokazoval potrebo novega civilnopravnega reda in okrajšanega postopanja, ker drugače ni mogoče stvari rešiti.

Dokazoval je, da se je stvar že pri ministerstvu tudi v odseku dobro premislila in boče v zboru tudi vzlic okrašanemu postopanju dovolj priložnosti vsakemu povedati svoje mnenje. O kaki prenatrženosti se tu govoriti ne more. Da pa prebivalstvo želi reformo civilnopravnega reda, to dokazuje ta okolnost, da národní zastopniki že 20 let zahtevajo v zbornici take reforme. Minister je odgovarjal vsem protigovornikom. Potem so govorili še dr. Götz, vladni zastopnik Klein, grof Pininski, dr. Bartoli in debata se je zaključila. Generalnima govornikoma sta se izvolila baron Morsey za predlogo in Bareuther proti predlogi. Govorila bodeta še le v bodoči seji v soboto.

Javni shod

„kat. pol. in gosp. društva za Slovence na Kor.“
v Štebnju pri Maloščah.

S Koroškega dne 12. nov.

Ta sijajni shod vrlega našega kat.-pol. društva se je vršil v znamenju kamna. Vidi se, da nasprotniki naši v hvalisani svoji „omiki“ vsekako napredujejo! Začeli so svoje izgubljeno stališče brniti s — kamenjem v Šmohoru, s kamenjem nadaljujejo. Ali morda mislijo, da se s takimi sredstvi rešijo? Slabo za stranko, ki si drugače ne zná več pomagati. Trdno pa upamo, da boče ravno tako početje odprlo oči vsem onim, ki so zaslepljeni dosedaj še hodili za liberalci.

Javni shod, dne 11. t. m. se je vršil v gostilni g. J. Müllerja, p. d. pri Vrbanu v Štebnju pri Maloščah prav lepo, vzgledno, ravno to pa je jezilo nasprotnike. G. gostilničar je svojo hišo okrasil s cesarskimi, slovenskimi in koroškimi zastavami in zelenjem ter napisom: „Dobro došli!“ Jako prostorna izba, kjer je bilo zborovališče, je bila okrašena s podobami sv. Cirila in Metoda, cesarja, Bleiweissa itd. v zelenju. Zbralo se je okrog 150 slovenskih kmetov, ki so pazljivo in vstrajno poslušali za naše čase prevažne govore. Kot vladni komisar je bil navzoč dr. Klebl iz Beljaka.

Po 4. uri je otvoril predsednik vč. g. posl. Gr. Einspieler zbor, pristrčno pozdravil vse došle in kazal na veliki pomen tega shoda. Potem je dal besedo vč. g. Val. Podgorecu, ki je govoril o 2. točki sporeda: „Kdo more in kako se more kmetu pomagati.“ Govoril je, kakor vselej, jako temeljito, res vneto za važno stvar. Dokazoval je z mnogimi podatki, kako je liberalizem povzročil bedo in žalostno stanje kmetkega stanu, ki mora čisto propasti, ako se mu kmalu in korenito ne pomaga. Številkami je pojasnil, kako hudo propada ta, za državo in človeštvo prevažni stan. Pomagati pa si morajo kmetje sami, ker na pomoč od druged se ne morejo zanašati. Zato naj se trdno združijo ter se oklenejo katoliške stranke, ki hoče kmetom resnično pomagati. — Temeljita in važna razprava je navzoče kmete vidno jako zanimala in na mnogih mestih so g. govorniku živahno pritrjevali.

O 3. točki „Važnost obč. zastopov in na kaj je posebno paziti pri obč. volitvah“ je govoril izvrstno g. Fr. Kandut. Omenjal je, da nima človek samo dolžnosti do samega sebe, marveč tudi do občine, dežele, države. Ima tudi pravice in kmet si more sam pomagati; dana mu je volilna pravica, katere naj se pridno poslužuje in noben naj ne pusti, da bi pri volitvi opravili tudi brez njega.

Oklene pa naj se kmet konservativne stranke, ker liberalci zanj nikoli ne skrbé. Vsi naj so pravi možje, na dan volitve naj pridejo vsi in oddajo svoj glas le takim možem, o katerih vedó, da bodo res skrbeli za blagor in pravo korist občin in dežele. (Živahno odobranje).

Cetrti govornik je razpravljajl vprašanje: „Kaj je šola in kakšna mora biti?“ Razpravljajl je o pomenu šole po besedah Slomšekovih, da naj „dobra šola glavo razjasni in srce za dobro ogreje...“ ter je vtemeljeval potrebo 1. verske, 2. slovenske, 3. šestletne šole. Kazal je tudi na veliko korist nedeljskih šol in omenjal, kako se morejo zboljšati naše šole, ki sedaj nikakor ne dosegajo svojega namena. Tirjajmo vedno take šole, in volimo v razne zastope le take moče, ki bodo zagovarjali naše pravice in se posebno tudi potegovali za šole, kakeršne moramo želeti, da bodo slov. ljudstvu res v korist. Storimo to, saj gré za najdražji zaklad našega naroda, za slovensko mladino! (Odobranje.)

„O sedanjem političnem položaju“ govoril je vč. g. Gr. Einspieler bolj na kratko, češ, da sedaj vlada sama ne vé, pri čem da je, kako naj potem vemo mi? Omenja koalicije in obširneje poroča o groznem kriku naših nasprotnikov, ki so ga zagnali zbog tega, ker se imajo Slovincem dovoliti bore drobtinice: Slov. paralelke v Celju in dvojezični napisi v Istri. Omenjal je tudi zadnjih volitev v ziljski dolini. Ravno ko je govoril, kako so nasprotniki metali kamenje v Šmohoru, priletel je kamen na okno, ki je bilo na srečo zaprto. Hoteli so sicer hitro pogledat, kdo je storil zlobno pobalinstvo, a ni se moglo dognati, kdo je na tak surov način hotel pokazati svojo nemško „kulturo!“

Po 7/7 uri zaključil je č. g. predsednik shod s krepkimi „Živijo“-klici na cesarja. — Pazno so poslušalci ves čas poslušali govore in z mnogimi klici ter glasnim pritrjevanjem pokazali, kako živo se za našo stvar zanimajo. Shod vršil se je, kakor rečeno, prav vzgledno v vsakem oziru na čast kat.-polit. društvu kakor vrlim prebivalcem štebenjske občine.

Po shodu ostali so še vsi navzoči skupaj in razvila se je kmalu jako vesela in lepa domača zabava. Vse se je veselilo shoda. — Kjer se zbirajo Slovenci, tam brez petja ne mine.

Ta večer so nas razveseljevali domači štebenjski fantje, katere moramo zaradi njih lepega in vbrana petja jako pohvaliti. Peli so mnogo mičnih pesnj in čudili smo se, kako so se mogli sami toliko izuriti! Slava jim!

Vmes so se sevé glasile tudi mnoge navdušene in navdušujoče napitnice. Dal Bog, da besede obrodé tudi dejanja in da sijajni shod prav vgodno vpliva na versko-narodno življenje po teh lepih slovenskih krajih! — Za zabavo je skrbel posebno kmet J. Aihholzer, ki je spretno predaval več šaljivih pesnj in z njimi vzbudil mnogo smeha. — Tako se je shod obnesel v vsakem pogledu izvrstno, — da se mu uspehi kmalu in sijajno pokažejo, — v to pomози Bog in čvrsta delavnost naših rojakov!

—rn—

Politični pregled.

V Ljubljani, 15. novembra.

Civilni zakon na Ogerskem. Ko Wekerle sam ni ničesa dosegel, poslal je grofa Julija An-

in sicer one hudobne — rudeče. Te so jele Horacijo tako neusmiljeno naznanjati svojo prisotnost, da ni vedel, kje bi se poprej popraskal. Spakoval, zvi-
jal se je, pomežikal in mrdal na vse možne in nemožne načine, da bi dajal duška svojim bolečinam.

Toda, kaj ga je tako splašilo?

Po cesti pridrdrala sta dvokolesarja. Ona sta pripravila Horacija tako v strah, da je zbežal v robidov grm in boče gledal od tamkaj, kako poletiti čudni golazni po cesti. Ona sta zakrivila, da je bil slavni Horacij neradovoljno žrtva — rudečih mravelj.

Dvokolesarja izginola sta že davno, ko je še le prikobacal Horacij izpod robidovja poln mravelj, ves opraskan in obtrgan od robide. Dalje potujoč ozira se oprezno okrog, ali bi pretila nevarnost še od kake strani. V daljavi vstajajo visoki stolpi in ogromne stavbe kakor iz meglenega morja.

„Mesto! Mesto!“ vzklikne Horacij, ne vedóč, kaj ga čaka tam.

Cesta se obrne okrog malega holma. Za holmom razprostira se nova ravan. Kaj je li po ravani? Je li drevje? So li mlade, zelene smreke? Kdo je nasadil tako krasen drevored! — Saj ni drevje, niti mlade smreke, niti drevored, ampak polki vojakov, kojih modrozelená oprava je slična drevesnemu zelenju.

Počasi bliža se Horacij živemu drevoredu. Prišedši tako blizu, da je lahko razločeval opravo in obraze, ugibati je jel takoj, da so najbrž vojaki. Po-

sebnó so potrjevala mnenje njegovo blesteča bodala na puškah. Horacij seveda ni vedel, da ste bodalo in puška različno orožje, ampak menil je, da je puška bodalu le držalo ali ročnik.

Toda čuj, kar se pripeti! — Poveljnik veli vojakom pripraviti puške k strelu. Kmalu se oglasi ostri: „Feuer!“ Iz tisoč cevij zagromi zajedno. — A naš slavni Horacij? Kje je neki? — O ubogi Horacij! Glej ga, tam leži na cesti vznak — mrtev. Ga je li zadela kroglja? Kaj neki ga je pahnilo v temno kraljestvo Hada?

Dva vojaka pritečeta takoj, da bi mu pomagala. — Kaj pravim, pomagala? — Kdo vé pomoči mrtvecu? — Treseta, obračata, močita, a duše ni bilo več videti v njem. Slednjič izmisli si jeden njiju in dregne mrtveca precej močno z iglo. Kako se prestrašita vojaka, ko jame mrtvec kakor besen mahati okrog sebe in vpiti: „Ne motite mrtvih! Ne budite mrtvih!“

Vojaka sta se smejala, da ju je vse bolelo, a ni se smejal Horacij, trdeč še vedno, da je mrtev. Stalo ju je veliko truda in besedij, predno sta ga prepričala, da ni še popolnem mrtev. Počasi spravi se Horacij na noge, počasi gre dalje proti mestu.

Polagoma vrnil se mu je pogum in dihati jel je prosteje. Srečeval je ljudi lepo in čedno opravljene, znamenje, da ni več daleč od mesta. Vsaka tudi najnavadnejša prikazen bila mu je nova, čudovita, zanimiva. Nekaj je pa posebno vzbudilo nje-

govo pozornost in začudenje. Zavito je bilo v čudno, nepopisljivo stvar, ki ni bila niti halja, niti suknja, niti kožuh, najmanj pa obleka po božji volji. Okrog one halje, ali kakor bi se prav krstilo ono pretvezo, viselo je polno bingeljev in trakov razne barve, podobe in dolgosti. Na glavi — s tem menimo gorenji konec pošasti — stala je raztegnjena ptičja perotnica in za dobro poklajo razne trave.

Čez obraz — ako smemo tu sploh govoriti o obrazu — imela je pošast razpeto črno mrežo. V levi roki nosila je pošast lopar ter z njim mahala si tja pod nos. Čez pač bila je tako vražje tanka in stisnjena, da se je bilo vsakemu poštenemu človeku bati, da se sedaj in sedaj prelomi čez sredo. Nog ni imela, vsaj videti jih ni bilo nikjer; a hodila je vendar. Šumelo je pa za-njo, kakor bi po suhem listju mešal. Okrog sebe razširjala je tudi razne duhove.

Horacij je zabil brzdati svojo radovednost. Stopil je k jednemu mimoidočih, ki se mu je zdel bolj po božje opravljen ter ga vpraša prav odkrito: „Pri-jatelj, prosim vas, razložite mi, kaj li je ona našemljena stvar tam?“

„Neka gospodična je iz mesta,“ odvrne oni.

„A tako, tako, gospodična je, gospodična... Sem dejal, da človek ne more biti tak. Torej gospodične se imenujejo take golazni. Lepa hvala, da ste mi povedali,“ pokloni se Horacij osupnemu meščanu in odide. (Dalje sledi.)

drassyja in pa ministra Fejervarya na Dunaj, da izposlujeta sankcijo že rešenih proticerkvenih podlog. Bila sta v začetku tega tedna na Dunaju, kaj sta opravila, se sedaj še ne ve. Wekerle se že boji, da zgubi večine v zbornici poslancev, če se pokaže, da nima zaupanja pri kroni. Mnogi liberalni poslanci ga bodo podpirali le tako dolgo, dokler bodo čutili da ima kaj veljave. Zapustili ga pa bodo, če bodo spoznali, da se bliža čas, da ga zameni kdo drugi. Vlade ne podpirajo iz prepričanja, temveč le iz sebičnih ozirov. Vlada večina pa že tako ni velika.

Kossuthovega sinu vsprejemajo na Ogerskem kakor kakšnega vladarja. V Szegedinu ga je na kolodvoru pričakovalo 300 belo oblečenih deklet in potem je bil tabor, na katerem je bilo nad 30 tisoč ljudi. Prišli so iz daljnih krajev nekateri gledat Franca Kossutha. V svojem govoru nagovarja narod k boju za neodvisnost Ogerske. Obeta, da se bode držal politike svojega očeta. Zraven pa govori o udanosti do kralja, ustavnega vladarja Ogerske. Vidi se, da je vreden sin svojega očeta, ki je kot kraljevi minister proti vladarju hujskal in ruval. Čas bi bil, da se ogerska vlada enkrat upre temu proslavljanju puntarjevega sinu, če ne, stvar utegne imeti še slabe posledice.

Rusi in Poljaki. Generalnemu gubernatorju Gurku so naznanili Poljaki, da hočejo poslati deputacijo k pogrebu ruskega carja v Peterburg. To pa ni bilo po volji gubernatorju. Ta je pa rekel, da taka deputacija nima nobenega pomena, ker ne bi predstavljala nobene korporacije. On deputacije tudi novemu carju ne bode predstavil. Vsak posamičnik lahko pojde v Peterburg, ako dobi potni list, toda skupne deputacije ne more dopustiti. Prebivalstvo poljsko je jako nezadovoljno. Car sam govori v svojem manifestu o kraljevini Poljski, gubernator pa niti ne pusti, da bi se novemu vladarju predstavila poljska deputacija in mu izjavila svojo zvestobo. Po Gurkovem mnenju poljski narod v Rusiji nikjer ne sme javno nastopiti.

Slovstvo.

Knjige družbe sv. Mohorja za leto 1894.

Preslavna naša Mohorjeva družba, ki šteje, kakor znano, letos 65.952 udov, poklonila je svojim udom šestere knjig. Ker o družbi in družbenih knjigah itak pozneje poročamo obširneje, podamo tu le naslove letošnjih knjig. So pa te-le:

1. **„Zgodbe svetega pisma.** Slovencem priredil in razložil dr. Frančišek Lampe. 1. snopič. Folio.“ Str. 96. V vsakem oziru prekrasno delo!

2. **„Koledar družbe sv. Mohorja za navadno leto 1895.“** Z običajno vredbo. Str. 128 + 64 folio.

3. **„Slovenske večernice za pouk in kratek čas.“** 48. zvezek. Str. 144 v 8°. Z zanimivo vsebino.

4. **„Krščansko devišstvo.** Nauk, vzgledi in molitve za dekleta. Spisal Anton Martin Slomšek, bivši knez in škof lavantinski.“ Str. 394 v 12°.

5. **„Umna živinoreja.** Slovenskim gospodarjem v pouk popisal Franjo Dular, okrožni živinozdravnik. I. knjiga. Kako se domača živina zdrava ohrani.“ — Str. 204 v 8°.

6. **„Naše škodljive rastline v podobi in besedi.** Opisal Martin Cilenšek, profesor na deželni gimnaziji v Ptuj. III. snopič.“ Str. 289 — 448.

Lepe so knjige — naj bi bile Slovencem v prav temeljit pouk in zdravo zabavo!

O razpošiljanju razglasuje odbor to-le:

„Z začetkom tekočega meseca smo začeli letošnje družbine knjige razpošiljati in sicer ti-le vrsti: Najprej dobi knjige krška škofija, potem sledi tržaška, sekovska, somboteljska, zagrebška, senjska, poreška, videmska, razni kraji, goriška, ljubljanska in h koncu lavantinska škofija, ki je bila lansko leto prva na vrsti. Cela obširna razpošiljatev bode trajala kakih 6 do 7 tednov; častite ude ljubljanske in lavantinske škofije zaradi tega uljudno prosimo, naj blagovolijo letos malo potrpeti. — Vse častite gospode poverjenike prijazno prosimo, naj blage volje hitro pošljejo po knjige na dotični kolodvor, ko dobijo „aviso“ od železniške postaje, da nam od teh ne bodo dohajale mnogobrojne pritožbe in sitna vprašanja, ki nam provzročujejo le mnogo dela in nepotrebnih pisarij. — Pri tej priliki prosimo uljudno tudi vse one čast. gospode poverjenike, ki prejemajo knjige v tiskarnici družbe sv. Mohorja v Celovcu, da blagovolijo po tiste takoj poslati, da nam zavoji pridejo prej ko mogoče s pota ter nam ne zastavljajo pri razpošiljanju knjig vsestransko potrebnega prostora.“

Dnevne novice.

V Ljubljani, 15. novembra.

—(Slov. katol. društvo) za radoliški okraj ima v nedeljo v Kropi svoj prvi shod. Govorniki bodo obravnavali obrtno vprašanje z ozirom na žalostne razmere v Kropi, pa tudi kmečko vprašanje, tako da bodo tudi poljedelski okoličani slišali kaj zanimivega na shodu. Bog daj svoj blagoslov!

(Katol. shod na Dunaju.) Na dunajskem katoliškem shodu bili so tudi Slovenci častno zastopani. Omenili smo že, da je poslanec Klun v imenu stalne komisije za I. slov. katol. shod pozdravil z lepim nagovorom, ki je bilo od zborovalcev vsprejet z glasnim odobravanjem. Oba večera bila je pri zborovanjih navzoča večina slovenskih državnih poslancev, iz Ljubljane so došli na shod gg. dr. Papež, dr. Šušteršič, dr. Mihelič, Prosenc, Siška Kalan; iz Trsta župnik Thaler. V znamenitih govorih in resolucijah bomo še posebe razpravljali.

(Osebnosti.) Dr. J. Žmavc bil je v ponedeljek vsprejet pri cesarju, zahvalil se za darilo podeljeno mu povodom promocije sub auspiciis imperatoris. Načelnikom cestnega odbora za kranjski okraj je izvoljen g. Jos. Keršič iz Trboja, njegovim namestnikom g. Andrej Vavken, župan v Cerkljah. Načelnikom trtnoušni lokalni komisiji v Vipavi je izvoljen tamošnji župan g. A. Hrovatin, načelnikom na Slapu pa č. g. župnik V. Klobus.

(Umrli) je danes zjutraj v Ljubljani po daljšem bolehanju upokojeni c. kr. okr. in dež. sodišča zdravnik gosp. dr. Jos. Kapler v 69 letu svoje starosti, večkrat previden s sv. zakramenti za umirajoče. Rojen je bil v svetoduški župniji na Dolenjskem. Pogreb bode jutri ob 4. uri popoldne. N. v m. p.!

(Shod nasprotnikov na Koreškem.) Poroča se nam: Prihodnjo nedeljo dne 18. t. m. napravijo naši narodni nasprotniki dva shoda, da na njih pobijajo pravične težnje Slovencev. Obadva bode ta na slovenskih tleh. „Bauernbund“ zboruje v Grabštanju, kjer bodo oznanovali liberalno-nemčursko evangelje in prodajali po ceni „bauernbundarsko“ maslo France Kišner (o drž. zboru), France Huber (o dež. zboru), Moritz (o občinskih zadevah) itd. — V Spodnjem Dravogradu bode zboroval „Deutscher Volksverein“ iz Celovca, da varuje temu v istini slovenskemu trgu posiljeni „nemški značaj“. Na dnevnem redu so točke: O političnem položaju, „das bedrohte Deutschthum“ (sic! kedo se ne smeje?) in razne stvari. Ta shod ima biti preludij občinskim volitvam, ki se vrše v Spodnjem Dravogradu v torek, dne 20. t. m. in radi katerih je po nemških liberalnih listih grozen krik, češ, da je ta „nemški“ trg v silni nevarnosti. Kakšen bo izid — „vederemo!“

(Nevarno zbolel) je velč. g. Jan. Ev. Vovk upok. župnik in duhovni svetovalec v St. Jerneji, vsem prijateljem in znancem se v molitev priporoča.

(Obilen lovski plen.) Iz Planine se nam poroča, da se je pričel lov na srne v gozdech kneza Windischgratza. Na treh lovih, katerih so se vdeležili poleg svetlega kneza in njegovih bratov tudi povabljeni gostje: deželni predsednik baron Hein, gozdni svetnik Goll in okrajni glavarji iz Logatca, Postojine in Sežane je padlo 47 srn in srnjakov. Lov se bode nadaljeval do novega leta. Prav je, da se ta žival, ki se je zadnja leta zelo pomnožila, nekoliko iztrebi. Postreliti se ima 250 komadov.

(Iz ljutomerskih gor.) Trgovina z novim ljutomerskim vinom je prav živahna. Boljšo kapljo so že vso odpeljali in tudi slabšega vina je še malokje dobiti. Navadno so plačevali novo vino liter po 24 do 27 kr., slabšega pa od 21 do 24 kr.; pri dražbi cerkvenega vina pa je najboljšega liter prišel na 31 kr., ker se je prodal štrtenjak z lesom vred po 188 gld. — V goricah je les letos lepo dozoril in viničarji bi zdaj lahko grobali, ko nas ne bi vreme motilo. Tako lepega lesa že dolgo let nismo imeli, in letos bi si lahko z grobanjem gorice precej pomladili, samo da bi morali imeti suho vreme. Če ravno gorice slabo rodijo, pa si gospodarji vendar veliko prizadevajo, da bi si jih ohranili in obvarovali pred strupeno roso in trtno ušjo, upajoč, da bodo prišle boljše letine tudi za vinogradnike.

(Nemška šola v Ljutomeru.) Lani se je ljutomerski občini dovolila jednorazredna nemška šola, v kateri bi se naj ljutomerski nemški otroci nemški poučevali. Ko so šolo odprli, pa niso nikjer imeli nemških otrok in začeli so po celi okolici slovenske otroke loviti. Vloviли so jih res kakih 80; med tem jih je bilo kakih 30 iz trga, pa skoro nobeden ni

znal nemški, tako da je moral učitelj v nemški šoli z nemškim poučnim jezikom slovenski poučevati. Letos je nemški „šulferein“ na prošnjo ljutomerskih Nemcev postavil precej obširno poslopje za trirazredno nemško šolo, pa Bog vé, kam bodo šli po otroke, ker še jednorazrednica šteje letos manj otrok, kakor lani. Letos je bojša komaj 60 otrok v šoli, in gospodje, ki so se najbolj za to šolo potegovali, poslali so svoje otroke v Gradec, ali pa jih doma dajo poučevati. Več starišev, ki so se dali lani pregovoriti, da so otroke v nemško šolo zapisali, pošiljajo jih letos zopet v slovensko šolo, ki je zdaj res na vse strani izgledna šola.

(Prememba posestva.) Posestvo gospe Lukmanove v Spodnji Šiški kupil je gosp. Josip Pavlin, posestnik in vinetržec v Ljubljani.

(Za novo poštno poslopje) v Ljubljani so dela razpisana. Proračunjeni troški znašajo 177.500 gld. Ponudbe zadnji čas do 1. decembra t. l. pri tukajšnjem poštnem uradu ali pri ravnateljstvu v Trstu.

(Glas iz občinstva.) Piše se nam: V najlepšem kraju, skoraj sredi mesta, v „Zvezdi“ stoji še iz starih časov vodnjak, kateremu se pa zdaj že navadno podrtija pravi. Ta vodnjak je že čez dve leti v takem stanju, da bi najbolj raztrgani hribovski vasi bil v sramoto. Iz jedne cevi sploh ni mogoče vode dobiti, ker je v nji že zdavnej vse polomljeno, iz druge cevi pa voda še le po mnogem trudu priteče, dokaz, da je tudi ta stran že pokvarjena. Mestna občina tisočake razmeče za tivolsko graščino, za take prepotrebne stvari pa nima denarja!

(Domači Heilserum.) Iz Cerklj prejeli smo nastopno pismo: Na dopis veleč. g. S. Robiča iz St. Urške gore v „Slovenca“ št. 259 od 12. novembra t. l. moram Vas prijazno prositi, da te male vrstice blagovolite kot pojasnilo sprejeti, da se umaknem kritiki drugih zdravnikov in da ta cela stvar pride v resnični podobi v javnost. Priznam, da mi je č. gosp. Robič dvakrat prinesel korenine od Rhodiolae, katere sem po svoji pameti v dveh potencah napravil v tinkturo, in sicer jedno, da se vživa, in drugo, da se ž njo maže. To sredstvo sem rabil pri treh na davici bolnih otrokih z dobrim vspehom in to g. župniku Robiču povedal. Opomniti pa moram, da so mene k vsem tem bolnikom takoj poklicali, da so bili otroci in stariši jako razumni in ubogljivi, kar se na deželi le bolj redko najde. Čudno se mi torej zdi, da č. g. Robič zaradi teh treh slučajev v svoji znani srčni dobrohotnosti Rhodiolo takoj za specificum zoper davico v javnost spravlja, akoravno sem ga prijazno prosil, da bi še nekoliko počakal, da se dalje pri priložnosti popolnoma prepričam, ali je ta reč tako dobra, da se sme vestno priporočati. Obljubim pa, da hočem dalje in vestno to sredstvo opazovati in rabiti ter — ako se prepričam — da smem tisto vestno in za blagor nedolžnih otročičev priporočati, bo gotovo z največjim veseljem moja sveta dolžnost, da se v prvi vrsti oglasim pri društvu kranjskih zdravnikov in v zdravniškem svetu izrazim svoje prepričanje ter povabim svoje gg. kolege, da rabijo to sredstvo. Do tistega časa pa prosim za potrpežljivost z odkritosrčno opombo, da v tej zadevi nobenemu nezdravniku odgovora ne morem dati. Meni je le za blagor revnih nedolžnih otročičev in ne iščem ne časti ne denarja.

Edvard Globočnik, okrožni zdravnik.

(Iz Starega Trga pri Poljanah): Ni še dolgo tega, kar se je v župniji ustanovila požarna bramba. Načelnikom je bil izvoljen g. M. Bižal, c. kr. poštar, in g. Jurij Fugina, trgovec v Trgu, podnačelnikom. Da se je moglo to društvo s tako lepim številom vnetih delujočih in podpornih udov ustanoviti, je Staremu Trgu in vasem, ki so ž njim v zvezi, v toliko večjo čast, ker je v župniji že jedna požarna bramba tudi z ne majhnim številom udov. Da bi le društvu v pravi slogi delovali in to ne le o priliki nesreče (o čemur ni nikacega dvoma), ampak tudi sicer. Nadejati se je, da bode to društvo Poljansko dolino in mejne brate Hrvate varovalo ne le nesreče požara, ampak blagodejno vplivalo sploh na vsak njen napredek, vsled česar ji tem topleje čestitamo! Da bode pa društvo moglo tem vspešneje delovati, priporočamo je vsem svojim prijateljem! Le žal, da nam zvezo s sosedi Hrvati nad vse slabe ceste skoraj do cela ovirajo, na kar z največjim povdarkom opozarjamo kompetentne kroge!

(Nesreča.) V pretečenem tednu je naletel neki človek, ki si je pripravil les za obroče v „Iskajarku“ na človeško glavo; po daljšem, trudopolnem iskanju potem so najdlji v hudi strmini i drugo še

ostalo okostje. Neka ženska je spoznala po dežniku, prstanu in škornjah svojega izgubljenega moža. Moral bi tedaj biti neki Janez Čampa, gostač iz Loškega Potoka (Travnika), star 70 let. Kupčeval je s prešičjimi ščetinami. Od doma je šel v ponedeljek po tihi nedelji 1. 1893, a potem ni bilo ne duha ne sluha po njem; vse iskanje in poizvedovanje bilo je — za mán. Na kak način da se je ponesrečil na njemu dobro znani poti vodeči skozi Krvave peči, robske župnije proti Ljubljani — kedo vé? Da bi bilo kako hudodelstvo, se do zdaj ne more misliti. Ali ga je sneg zmotil, ali megla zapeljala, da je pravo pot zgrešil ter padel čez več nego 100 m visoko skalo se tudi ne ve. Bog mu daj dobro!

(Dar.) Za dom katoliške družbe je daroval vel. č. gosp. Jan Golob, župnik v Podbrezju 20 kron.

(Akademičnemu društvu „Danica“) je pristopil kot ustanovnik z doneskom 15 gld. vel. č. g. mestni župnik Jan. Novak. Vivant sequentes!

(Zdravje v Ljubljani.) Od 4. do 10. novembra je v Ljubljani bilo 22 rojenih in 20 jih je pa umrlo. Umrlo je eden za davico, 2 za jetiko, 2 za vnetjem sopilnih organov, 6 za želodčnim katarom, 1 vsled mrtvouda, 1 vsled starostne oslabelosti in 7 za različnimi boleznimi. Med njimi so bili 4 tujei in 5 iz zavodov. Zboleli 3 za davico.

(Zaradi bolezni mej šolsko mladino.) imenovane „mumps“, zaprla sta se na drugi mestni deški petrazrednici prvi in drugi razred do vsotelega 27. dne t. m. ter se s poukom za ta čas prenehalo.

Društva.

(Katoliško društvo rokodelskih pomočnikov v Ljubljani)* je minolo nedeljo zvečer v društvenih prostorih priredilo Martinovo veselico. Dvorana je bila polna društvenih prijateljev, ki so se vrlo zabavali. Domači zbor pod vodstvom gosp. učitelja Janežiča je prav dobro pel „Za dom“, „Jenkovo“, „Vidov dan“, „Sachsovo“, „Lastovki“ in slovo in Volaričovo „Novinci“. Občinstvo je živahno ploskalo marljivim pevcom. Mnogo smeja je vzbujala šaloigra „Pravda“. Dasi so igralci sami diletantje, vendar so jako spretno izveli svoje vloge, posebno sta vgajala g. Kosmač in Slana kot prepirljiva kmeta. Konečno je bila živahna prosta zabava.

* Slučajno zaostalo. Op. ured.

Telegrami.

Dunaj, 15. novembra. Cesar je imenoval princa Friderika Leopolda povodom včerajšnjega rojstnega dne generalnim majorjem.

Dunaj, 15. novembra. Nadvojvoda Karol Ludovik je opoldne ob polu jedni uri kot zastopnik cesarjev pri carjevem pogrebu odpotoval v Peterburg.

Dunaj, 15. novembra. Tašča nemškega veleposlanika na Dunaju, grofa Eulenbura, ki se je z veleposlanikovo soprogo peljala na Dunaj, je blizu Berolina padla v železniškem vozu in zlomila nogo, ker se je vagon bil vsled napačnega sklopljenja močno nagnil.

Dunaj, 15. novembra. Vodja bukovinske deželne vlade dvorni svetnik Goes je imenovan deželnim predsednikom.

Prag, 15. novembra. V današnji seji mestnega zastopa je dr. Podlipny (Mladočeh) voljen prvim, dr. Cohen (Staročeh) drugim podžupanom. Dr. Črnohorsky je voljen višjim ravnateljem ubožnemu zavodu.

Sredeo, 15. novembra. Knez Ferdinand je vsprejel deputacijo 40 članov, ki mu je izročila adresno sebranja. Rekel je, da ga veseli, da je sebranje odobrilo politiko sedanje vlade. On se popolnoma vjema z izjavo ministerskega predsednika.

Rim, 15. novembra. Časopisi pišejo, da se bivši ministerski predsednik Giolitti zasliši v pravdi zaradi odstranjenja dokumentov v pravdi proti rimski banki.

Ellerfeld, 14. novembra. Tukaj je bi minolo noč hud požar, pri katerem je osem ljudij zgorelo.

Berolin, 15. novembra. Cesar je vsprejel ostavko pravosodnega ministra dr. pl. Schellinga, podelivši mu red rubečega orla z briljanti. Višji sodniški predsednik V. Schönstadt je imenovan pravosodnim ministrom.

Monakovo, 15. novembra. Na postaji lausaški trčila sta vkupe dva vlaka. Človek ni nobeden poškodovan. Obe lokomotivi in štiri vagoni so se močno poškodovali.

Pariz, 15. novembra. Ministerski svet je sklenil, da prepusti vojnemu ministru eventualno vrhovno vodstvo vojnih operacij na Madagaskaru. Poveljstvo vojnih čet na Madagaskaru bode pa imel poveljnik divizije v Belfortu, general Duchesne.

Pariz, 15. novembra. Časopisi poročajo, da so dva bivša nemška častnika zaprli zaradi vohonstva. Kakor poroča „Eclair“ se imenujeta Schönbeck in Cassel. Pri dveh kompromitovanih ženskih, jednom Francozu in Schöbecku niso ničesa dobili, pri Casselnu so pa dobili dokumente, ki dokazujejo vohonstvo.

Cagliari, 15. novembra. V hiši Viktorja Depanija v Fortoliju so vdrlri roparji, pokrali denar in razne dragocenosti in ubili jednega slugo. Depanijeva rodbina je ušla. Žandarji so napali roparje, ti so se pa jeli braniti s streljanjem. Žandarmerijski vodja in še jeden drug žandar sta poškodovana. Prvi najbrž umrje. Roparji so vsi ušli. Govori se, da je mej roparji nekaj sorodnikov.

London, 14. novembra. Vihar je po vsej Angliji napravil mnogo škode. Več ljudij je ubitih. V Doveru se je potopila norveška ladija. Kapitan in več pomorščakov je utonilo. Železniški promet je bil na več krajih ustavljen.

Washington, 15. novembra. V izjavi Clevelandovi, s katero otvori kongres v decembru, bode predlog za denarno reformo z izjavo, da je sedanja sistema pomankljiva.

Umrli so:

13. novembra. Franciška Japelj, delavčeva hči, 3 leta, cesta v mestni log 13, božjast.

14. novembra. Cecilija Permoser, strojevodja žena, 33 let, Dunajska cesta 42. jetika.

Tuji.

13. novembra.

Pri **Stonu**: Bauer, Hubalek, Schröfl, Bartha, Hochsinger, Berman, Melhart, Buchwald z Dunaja. — Gamer iz Solnograda. — Popper iz Prage. — Pojanovič iz Zagreba. — Oglar, Weiss, Vrbanič, Wild iz Gradca. — Globočnik iz Kranja. — Žlogar iz Kranjske Gore. — Leustek iz Karlova. — Vidmar iz Žirov. — Kapus iz Kamne Gorice. — Pilerove iz Kroke.

Pri **Maliču**: Mahler, Pollaček, Robiček, Hoek, Klaus, Bleyer, Schreiter, Grossmann, Kulhanek, Jantoff, Lissaner, Prusky, Mondheim z Dunaja. — Jensen iz Draždan. — Rossi iz Trsta. — Vestenek iz Novega Mesta. — Juliani iz Vipave. — Raisp iz Ptuja. — Koppstein iz Siofoka.

Pri **bavarskem dvoru**: Kramer z Dolenjskega. — Kukovitsch iz Gradca. — Salomon iz Rajhenburga. — Kolman z Reke.

Pri **avstrijskem caru**: Seefelder iz Bolzana. — Meister iz Gradca. — Sirnik iz Radovljice.

Vremensko sporočilo.

Dan	Cas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v min	toplomera po Celsiju			
7. u. zjut.	735.4	10.6	sl. zapad	dež	5.90
14. 3. u. pop.	736.0	10.4	sl. svzh.		
9. u. zveč.	735.8	10.0	sl. zapad	oblačno	dež
Srednja temperatura 10.3 za 6-7° nad normalom.					

589 1

Tužnega srca javljeva, da je najin iskreno ljubljeni, nepozabni soprog, oziroma strije, gospod

dr. Josip Kapler

c. kr. sanitetni svetnik, okrajni in deželnosodni zdravnik v pokoju

danes dne 15. novembra ob 3/4 6. uro zjutraj v 69. letu svoje dobe po dolgi a mučni bolezni zaspal mirno v Gospodu.

Truplo dragega pokojnika bode v petek ob 4. uri popoldne v hiši žalosti, Zvezdarske ulice št. 1, slovesno blagoslovljeno in pokopano na pokopališču pri sv. Krištofu.

Sv. maše zadušnice se bodo brale v župni cerkvi sv. Jakoba.

V Ljubljani, dne 15. novembra 1894.

Neža Kapler, Marija Kapler,
soproga. nečakinja.

Lekarna Trnkóczy, Dunaj, V.

Sirup iz planinskih zelišč

tudi

prsní, plučni in kašljev sok

imenovan, prirejen iz

planinskih zelišč in lahko razstopljivega vapnenega železa.

Steklenica z navodilom o porabi 56 kr., 12 steklenice 5 gld.

Dobiva se pri 565 3

Ubaldu pl. Trnkóczy - ju, lekarnarju v Ljubljani. Pošilja se z obratno pošto.

Lekarna Trnkóczy v Gradcu.

Ivan Jax

v LJUBLJANI na Dunajski cesti št. 13 v Tavčarjevi hiši.

Tovarniška zaloga 552 50-5 vsakevrstnih

šivalnih strojev, byciklov, tryciklov, velocipedov itd.

Ceniki zastoj in franko.

Dunajska borza.

Dne 14. novembra.

Skupni državni dolg v notah	100 gld.	10 kr.
Skupni državni dolg v srebru	100	10
Avstrijska zlata renta 4%	124	95
Avstrijska krona renta 4%, 200 kron	99	85
Ogerska zlata renta 4%	123	25
Ogerska krona renta 4%, 200 kron	97	55
Avstro-ogerske bančne delnice, 600 gld.	1044	—
Kreditne delnice, 160 gld.	393	30
London vista	124	65
Nemški drž. bankovci za 100 m. nem. drž. velj.	61	07 1/2
20 mark	12	23
20 frankov (napoleonador)	9	92 1/2
Italijanski bankovci	46	10
C. kr. cekini	5	91

Dne 14. novembra.

4% državne srečke l. 1854, 250 gld.	150 gld.	— kr.
5% državne srečke l. 1860, 100 gld.	162	75
Državne srečke l. 1864, 100 gld.	199	75
4% zadolžnice Rudolfove želez. po 200 kron	97	75
Tisine srečke 4%, 100 gld.	143	25
Dunavske vravnayne srečke 5%	132	50
Dunavsko vravnayno posojilo l. 1878	107	50
Posojilo goriškega mesta	—	—
4% kranjsko deželno posojilo	67	50
Zastavna pisma av. osr. zem.-kred. banke 4%	98	70
Priporitetne obveznice državne železnice	221	35
„ „ južne železnice 3%	167	30
„ „ južne železnice 5%	129	75
„ „ dolenskih železnic 4%	98	50

Kreditne srečke, 100 gld.	199 gld.	— kr.
4% srečke dunav. parobr. družbe, 100 gld.	141	50
Avstrijskega rubečega križa srečke, 100 gld.	18	—
Rudolfove srečke, 10 gld.	23	50
Salmove srečke, 40 gld.	69	—
St. Genois srečke, 40 gld.	72	—
Waldsteinove srečke, 20 gld.	50	—
Ljubljanske srečke	24	75
Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	180	75
Akcije Ferdinandove sev. železn., 1000 gl. st. v.	3470	—
Akcije tržaškega Lloydja, 500 gld.	522	—
Akcije južne železnice, 200 gld. sr.	109	50
Dunajskih lokal. železnic delniška družba	72	—
Montanska družba avstr. plan.	102	50
Trboveljska premogarska družba, 70 gld.	171	—
Papirnih rubljev 100	137	25

Nakup in prodaja

vsakevrstnih državnih papirjev, srečk, denarjev itd. Zavarovanje za zgube pri izrebanjih, pri izrebanju najmanjšega dobitka. Kulantna izvršitev naročil na borzi.

Menjarniška delniška družba

„MERCUR“
Wollzeile št. 10 Dunaj, Mariahilfstrasse 74 B.

Pojasnila v vseh gospodarskih in finančnih stvareh, potem o kurznih vrednostih vseh spekulacijskih vrednostnih papirjev in vestni sveti za dosede kolikor je mogoče visocega obrestovanja pri popolni varnosti naloženih glavnice.